

може да литографира следващите си картини.

Помешчикът му разправяше какъв успех ще има, ако направи изложба в Москва или Одеса или Петербург, когато някакъв дълбок и звучен глас накара младежа да трепне. Другарят му се обърна и направи дълбок поклон. След това целуна ръка на чернооката красавица и представи българина.

- Това е българският живописец, за когото Ви говорих, Александра Сергеевна. Николай Христович - да ви представи на княгиня Долгорука.

Младежът се поклони и пое бялата нежна ръка, погледна право в очите княгинята, след това докосна устни до благоуханната кожа. Вчесаните на път по средата вълнисти коси леко закриха високото му чело.

- България? - попита с нескрито вълнение величествената дама. - Откакто чета вече втори път „В навечерието“ от Тургенев, много исках да видя един българин. Инсаров... Кой знае защо ми се струваше, че изглежда като вас...

Не. Никоя жертва не беше напразна. Не напразно Николай Катранов бе загубил живота си, отдаден всецяло за полза на родината. Сега той живееше в хиляди руски сърца и бавно, ала трайно караше да възниква в тях обич към далечния поробен брат. Към България...

Кърмата на кораба леко се снишаваше и повдигаше. В даличината се мяркаха вече светлинки. Това бе руската земя. Какво готвеше тя за другия Николай? Вълните се плискаха високо и пръскаха солени капчици в лицето на замисления младеж. Той все още стоеше на палубата, в звездната нощ, без да откъсва взор от приближавашия бряг.

Някаква лека ръка докосна рамото му. Княгинята се беше увила в светъл кашмирен шал. На главата ѝ беше метната копринена кърпа. Лицето ѝ се белееше в мрачевината, сякаш изрязано от